

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.017 van 17 februari 2003
in de zaken A. 69.646/IX-2145
72.020/IX-2144.**

In zake : Diana VANDEVELDE,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. PEETERS,
 kantoor houdende te LANDEN,
 Brugstraat 17

tegen :

het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van LANDEN.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien een eerste verzoekschrift dat Diana VANDEVELDE op 2 juli 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 4 juni 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Landen om :

- 1) de beslissing van 2 april 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn tot samenstelling van een tuchtdossier ten laste van Diana VANDEVELDE en tot oproeping van betrokkene voor verhoor, in te trekken;
- 2) ten laste van Diana VANDEVELDE een tuchtdossier samen te stellen en haar op te roepen voor verhoor;

Gezien een tweede verzoekschrift dat Diana VANDEVELDE op 12 november 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 september 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Landen, waarbij :

- het door Diana VANDEVELDE aangehaalde argument van "schijn van/of bewezen partijdigheid en ongelijke behandeling uit hoofde van de voorzitter en de secretaris" om de redenen vermeld in de overwegingen wordt afgewezen;
- aan Diana VANDEVELDE een tuchtstraf wordt opgelegd "van een schorsing van één maand vanaf de eerste kalenderdag van de maand die volgt op de maand van de werkhervatting na huidig arbeidsongeval, met inhouding van haar volledige wedde gedurende deze periode van één maand, dit laatste om reden dat de inkomsten van haar echtgenoot het bedrag van F 328.086, zijnde het jaarlijks bedrag categorie 1 van samenwonende echtgenoten, overschrijden";

Gelet op het arrest nr. 65.292 van 18 maart 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen in de zaak A. 72.020/IX-2144;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag over de zaken opgemaakt door auditeur B. THYS;

Gelet op de beschikking van 7 januari 2000 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 7 januari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekster;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PEETERS, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaat K. DE ROECK, die loco advocaat J. RENIERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken werden samengevat in het arrest nr. 65.292 van 18 maart 1997, waarbij de vordering tot schorsing in de

zaak A. 72.020/IX-2144 werd verworpen; dat het hier volstaat naar die samenvatting te verwijzen;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep in de zaak A. 69.646/IX-2145.

2.1. Overwegende dat met betrekking tot het beroep A. 69.646/IX-2145 de verwerende partij opwerpt dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het besluit van 4 juni 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Landen waarbij eensdeels de beslissing van 2 april 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn tot samenstelling van een tuchtdossier ten laste van verzoekster en tot oproeping van verzoekster voor verhoor, werd ingetrokken en waarbij anderdeels opnieuw werd beslist ten laste van verzoekster een tuchtdossier samen te stellen en haar op te roepen voor verhoor; dat volgens de verwerende partij dat belang niet aanwezig is omdat het betrokken besluit geen eindbeslissing inhoudt, doch slechts een beslissing tot intrekking die aan verzoekster geen nadeel toebrengt; dat zij voorts laat gelden dat voor zover de akten die voorafgaan aan de ingetrokken beslissing in aanmerking worden genomen in het kader van een nieuwe tuchtprocedure, verzoekster de onregelmatigheid van die akten kan aanvoeren tegen de eindbeslissing doch dat zij, als onderdeel van de "voorafgaande procedure", niet rechtstreeks met een annulatieberoep kunnen worden aangevochten; dat zij er ten slotte op wijst dat de tuchtoverheid, na de intrekking wegens vormgebrek van een beslissing die zij in het kader van een tuchtprocedure heeft genomen, die tuchtprocedure voort kan zetten, ditmaal met eerbiediging van het aanvankelijk geschonden vormvereiste;

2.2. Overwegende dat verzoekster repliceert dat de beslissing van 4 juni 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Landen tot intrekking van zijn beslissing van 2 april 1996 een voor vernietiging vatbare handeling is, dat zij erdoor gegriefd werd omdat blijkt dat die beslissing niet alle directe en indirecte gevolgen van de beslissing van 2 april 1996 uit het rechtsverkeer heeft verwijderd; dat zij aldus uit de oproepingsbrief van 13 juni 1996 voor de hoorzitting van 2 juli 1996 en uit de inhoud van het tuchtdossier afleidt dat de raad voor maatschappelijk welzijn "zich in feite en in rechte (nog steeds) beroept op de oorzaak en op de gevolgen van de beslissing van 02 april 1996"; dat verzoekster betoogt zelfs een belang te hebben bij "het behoud van de beslissing van 02 april 1996" omdat de verwerende partij "de tuchtprocedure (dan) had moeten afwerken op grond van een dossier waarvan (zijzelf) beseftte dat het onregelmatig was samengesteld" en omdat "het behoud van

de eerste tuchtprocedure zou verhinderd hebben dat een tweede tuchtprocedure werd opgestart";

2.3.1. Overwegende dat de bij het bestreden besluit van 4 juni 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Landen ingetrokken beslissing van 2 april 1996 om een tuchtdossier ten laste van verzoekster samen te stellen en om haar voor verhoor op te roepen, louter voorbereidend was in het kader van de ten laste van verzoekster gevoerde tuchtprocedure; dat de intrekking van een rechtshandeling die als louter voorbereidende handeling op zichzelf niet grievend was, aan verzoekster uiteraard ook geen nadeel kon toebrengen; dat voor zover verzoekster meent dat het intrekkingbesluit "directe en indirecte gevolgen" van de beslissing van 2 april 1996 heeft laten voortbestaan die door de raad voor maatschappelijk welzijn ten onrechte nog worden aangewend in het kader van de op 4 juni 1996 opnieuw tegen verzoekster ingeleide tuchtprocedure, dan niets eraan in de weg staat dat verzoekster de onwettigheid ervan aanvoert in haar beroep tot nietigverklaring van het tuchtbesluit van 4 september 1996, dat wil zeggen het beroep in de zaak A. 72.020/IX-2144; dat het belang dat verzoekster zou hebben bij het behoud van de beslissing van 2 april 1996 omdat de verwerende partij "de tuchtprocedure (dan) had moeten afwerken op grond van een dossier waarvan (zijzelf) beseft dat het onregelmatig was samengesteld", geen wettig belang is, wijl het bestreden raadsbesluit van 4 juni 1996 precies beoogde eventuele onregelmatigheden recht te zetten;

2.3.2. Overwegende dat in zoverre op 4 juni 1996 opnieuw besloten wordt ten laste van verzoekster een tuchtdossier samen te stellen en haar op te roepen voor verhoor, dat besluit louter voorbereidend is ten aanzien van de beslissing van 4 september 1996 om verzoekster bij tuchtmaatregel gedurende één maand te schorsen met inhouding van wedde; dat zulk een voorbereidende beslissing niet ontvankelijk met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State kan worden bestreden; dat haar onregelmatigheid wel kan worden aangevoerd tegen de eindbeslissing, dat is de voornoemde beslissing van 4 september 1996; dat de exceptie gegrond is; dat het beroep in de zaak A. 69.646/IX- 2145 niet ontvankelijk is;

3. Over de grond van de zaak A. 72.020/IX-2144.

3.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 51 en 52 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet; dat zij in haar memorie van wederantwoord afstand doet van dit middel;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 51 en 52 van de voornoemde organieke wet van 8 juli 1976 -hierna te noemen OCMW-wet- en van artikel 305, § 1, van de nieuwe gemeentewet, "doordat de tuchtoverheid, uitspraak doende op 04 september 1996 (...), geen uitspraak deed binnen de twee maanden na het afsluiten van het proces-verbaal van de laatste hoorzitting op 02 juli 1996, terwijl de tuchtoverheid, indien zij geen uitspraak doet binnen de voormelde termijn van twee maanden, geacht wordt af te zien van vervolging voor feiten die de betrokkene ten laste worden gelegd";

3.2.2. Overwegende dat volgens de verwerende partij de termijn van twee maanden voor de uitspraak over de op te leggen tuchtmaatregel ten vroegste is aangevangen op 5 juli 1996, datum waarop het proces-verbaal van verhoor werd opgesteld en aan verzoekster voor ondertekening werd overhandigd; dat zij er ook op wijst dat indien men ervan uitgaat dat de voornoemde termijn pas aanvangt op het ogenblik dat het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid het proces-verbaal ondertekend terugbezorgt, in de onderhavige zaak de tuchtoverheid zich ook nog later dan op 4 september 1996 over de op te leggen tuchtmaatregel had kunnen uitspreken;

3.2.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord repliceert dat het proces-verbaal van verhoor weliswaar opgesteld werd "na de hoorzitting", maar dit volgens haar noodzakelijk op 2 juli 1996 gebeurd is, niet op 5 juli 1996, wat zij afleidt uit de omstandigheid dat er tussen 2 en 5 juli 1996 geen vergadering van de raad voor maatschappelijk welzijn meer heeft plaatsgehad; dat zij in haar laatste memorie nog stelt dat, zo weliswaar de nieuwe gemeentewet niet voorschrijft dat een proces-verbaal van verhoor nog de instemming van de raad vereist vooraleer het aan het gehoorde personeelslid wordt meegedeeld, te dezen kan worden vastgesteld dat op het tijdstip dat de tuchtbeslissing genomen werd het proces-verbaal niet was terugbezorgd aan de tuchtoverheid, dus dat een

tuchtbeslissing genomen werd op grond van een niet "afgesloten" proces-verbaal; dat volgens verzoekster zulks een schending inhoudt van artikel 305, § 1, van de nieuwe gemeentewet;

3.2.4.1. Overwegende dat artikel 305, § 1, van de nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

"De tuchtoverheid doet binnen twee maanden na het afsluiten van het proces-verbaal van de laatste hoorzitting, van afstand of van niet-verschijnen, uitspraak over de op te leggen tuchtmaatregel.

Indien geen uitspraak wordt gedaan binnen voormelde termijn, wordt de tuchtoverheid geacht af te zien van vervolging voor de feiten die de betrokkene ten laste worden gelegd.";

3.2.4.2. Overwegende dat het proces-verbaal opgesteld werd na de hoorzitting van 2 juli 1996; dat het gedateerd is op 5 juli 1996 en op die datum aan verzoekster werd overhandigd met de vraag het na ondertekening terug te bezorgen, desgevallend met vermelding van het gemaakte voorbehoud; dat blijkens de bestreden beslissing van 4 september 1996 verzoekster aan de vraag om het proces-verbaal terug te bezorgen, althans tot op dat ogenblik, geen gevolg heeft gegeven;

3.2.4.3. Overwegende dat verzoekster ervan uitgaat dat het proces-verbaal van verhoor in de zin van voornoemd artikel 305, § 1, "afgesloten" is zodra het verhoor zelf is afgelopen en het verslag daarvan werd opgesteld; dat van "afsluiten" in de gewone betekenis van het woord echter pas gesproken kan worden wanneer de tekst van dat verslag door alle betrokkenen als definitief wordt beschouwd, dat zij met andere woorden akkoord zijn met zijn redactie of op zijn minst hun opmerkingen daaromtrent hebben kunnen laten acteren; dat wat dat betreft artikel 305 van de nieuwe gemeentewet trouwens gelezen moet worden in samenhang met artikel 303 van diezelfde wet, waar nauwkeurig is beschreven hoe het proces-verbaal van verhoor van een tuchtrechtelijk vervolgd personeelslid moet worden opgesteld en onder meer is bepaald dat, als het proces-verbaal niet op het einde van de hoorzitting wordt opgemaakt, het binnen acht dagen aan de betrokken ambtenaar wordt medegedeeld met verzoek het te ondertekenen, en dat deze daarbij voorbehoud kan formuleren; dat in het licht van die bepaling en de concrete gegevens van de zaak in acht genomen, in dezen het proces-verbaal van verhoor niet als afgesloten kon worden beschouwd vooraleer, na haar te zijn medegedeeld, verzoekster er haar opmerkingen over had geuit, of althans de termijn om dat te doen had laten voorbijgaan; dat bijgevolg verzoekster de verwerende partij niet kan verwijten een

tuchtstraf te hebben uitgesproken buiten de termijn van twee maanden na het afsluiten van het proces-verbaal van verhoor, als het door haar eigen toedoen was dat dit proces-verbaal niet afgesloten kon worden; dat zij de verwerende partij dan uiteraard nog minder kan verwijten uitspraak te hebben gedaan vooraleer het proces-verbaal van verhoor was afgesloten; dat het middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster als derde middel de schending aanvoert van "het algemeen rechtsbeginsel dat in tuchtzaken de tuchtoverheid de bewijslast draagt van de feiten" die aan een personeelslid ten laste worden gelegd; dat zij stelt dat zij de feiten, zoals omschreven in de oproepingsbrief van 13 juni 1996, namelijk : diefstal van vlees of minstens het niet-toegelaten wegnemen van voedsel uit de koelkast van de berging van het rusthuis op 8 januari 1996, alsook het niet spontaan bekendmaken van deze wegneming, hoewel hierover ondervraagd, altijd uitdrukkelijk heeft ontkend, dat de bestreden beslissing de beschuldigingen heeft "afgezwakt" en "geherkwalificeerd" door gewag te maken van "tekortkomingen in haar ambtsverplichtingen" en "aan de waardigheid van haar ambt", doordat zij "op het spitsuur tussen 7 en 8 uur 's morgens (...) haar werk bij de bejaarden (heeft) verlaten (...) om naar de frigo in de keuken te gaan om een stuk lever te nemen" en doordat zij "zich (heeft) willen onttrekken aan deze daad door iets te verklaren dat niet waar is", dat ook die "afgezwakte tekortkomingen" niet bewezen zijn, dat de zogenaamde verklaringen van andere personeelsleden, van een bejaarde en van een politieofficier waarvan melding wordt gemaakt in het verslag van de OCMW-secretaris, door geen enkele geschreven verklaring van betrokkenen worden bevestigd, dat evenmin ooit een genotuleerde verklaring van haarzelf werd afgenomen, tenzij dan door de politie, maar die verklaring dan weer niet toegevoegd is aan het tuchtdossier;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij vooreerst laat gelden dat de feiten die aan verzoekster worden verweten, op de datum dat ze zich hebben voorgedaan, door niemand ernstig werden betwist : er waren getuigen van de feiten en verzoekster werd als het ware op heterdaad betrap; dat zij er voorts op wijst dat verzoekster voor het eerst tijdens de procedure voor de Raad van State de feiten ontkent, minstens minimaliseert, terwijl ze voor de tuchtoverheid de kans aan zich heeft laten voorbijgaan om haar verweer te ontwikkelen en om eventueel getuigen te laten oproepen;

3.3.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord repliceert dat de bewijslast niet mag worden omgekeerd, dat niet zij haar onschuld moet bewijzen, maar dat de tuchtoverheid met "sluitend en tegensprekelijk bewijsmateriaal" haar schuld moet bewijzen, en dat voorts er geen enkele schriftelijke verklaring van de zogenaamde getuigen bestaat en dat zelfs hun identiteit niet is genoemd, zodat zijzelf niet op "zinvolle en adekwate wijze kon aandringen op een wraking van getuigen en/of een confrontatie"; dat zij ook stelt dat de tuchtoverheid een volledig tuchtdossier diende samen te stellen en derhalve ook een afschrift van verzoeksters verklaring aan de politie in dat dossier had moeten opnemen; dat zij in haar laatste memorie nog opmerkt dat zij naar aanleiding van haar verhoor opgemerkt had dat het dossier onvolledig was, dat het de verwerende partij toekwam de aangeduide ontbrekende dossierstukken bij te brengen en dat die stukken minstens een meer genuanceerd licht hadden kunnen doen schijnen op de zaak;

3.3.4. Overwegende dat dit middel in het voornoemde arrest nr. 65.292, waartegen verzoekster in haar memorie van wederantwoord en laatste memorie kritiek levert, in de volgende bewoordingen als niet ernstig werd bevonden :

"2.3.2.1. Overwegende dat er voorafgaandelijk dient op gewezen te worden dat de tenlasteleggingen zoals ze werden geformuleerd in de bestreden beslissing in vergelijking met de aantijgingen vermeld in de oproepingsbrief, niet zijn 'afgezwakt' en 'geherkwalificeerd', zoals verzoekster beweert; dat in de oproepingsbrief van 13 juni 1996 de ten laste gelegde feiten als volgt werden omschreven :

- '- diefstal van vlees of minstens de niet-toegelaten wegname van voedsel uit de frigo van de berging op 8.1.1996 in het rusthuis te Landen;
 - het niet spontaan bekendmaken van deze wegname, hoewel hierover ondervraagd;
 - deze gedragingen komen niet overeen met uw ambt van verpleegkundige, die het voorbeeld dient te geven aan al de collega's in het rusthuis;
- feiten waarvan de motivering blijkt uit het bijgevoegde verslag dd. 17.4.1996'; dat de bestreden beslissing de ten laste gelegde feiten als volgt formuleert :
- '- op het spitsuur tussen 7 en 8 uur 's morgens heeft zij haar werk bij de bejaarden verlaten, tijdspanne die het drukst is voor de verpleging en verzorging van de bejaarden (aankleden, toiletgeven, eten bezorgen) om naar de frigo in de keuken te gaan om een stuk lever te nemen;
 - zij heeft zich willen onttrekken aan deze daad door iets te verklaren dat niet waar is;
 - deze gedragingen komen niet overeen met haar ambt van verantwoordelijke verpleegkundige, die het voorbeeld dient te geven aan al haar collega's in het rusthuis';

dat de bestreden beslissing deze tuchtfacten verder kwalificeert als 'tekortkomingen aan de ambtsverplichtingen en aan de waardigheid van het ambt'; dat de gebruikte formuleringen van de bestreden beslissing zo goed als letterlijk overeenstemmen met de bewoordingen gebruikt in het 'verslag dd. 17.4.1996' waarnaar in de oproepingsbrief van 13 juni 1996 uitdrukkelijk wordt verwezen; dat de geciteerde passages uit de oproepingsbrief van 13 juni

1996 en uit de bestreden beslissing van 4 september 1996 inhoudelijk alternatieve formuleringen van dezelfde tekortkomingen zijn; dat van een 'afzwakking' of 'herkwalificatie' van de tenlasteleggingen geen sprake is;

2.3.2.2. Overwegende dat verzoekster zich in haar argumentatie beperkt tot een ontkenning van wat haar ten laste wordt gelegd en tot het in vraag stellen van de in het verslag van de O.C.M.W.-secretaris vermelde verklaringen van andere personeelsleden en van de adjunct-politiecommissaris; dat daartegenover staat dat de O.C.M.W.-secretaris zelf heeft vastgesteld dat het ontvreemde stuk vlees zich in verzoeksters klomp bevond en dat verzoeksters verantwoording, gelet op de getuigenis van andere personeelsleden, niet plausibel was; dat verzoekster zelf geen enkel gegeven aanbrengt dat aannemelijk maakt dat de feiten die haar ten laste worden gelegd niet aan de werkelijkheid beantwoorden; dat zij er evenmin bij de tuchtoverheid op heeft aangedrongen om geconfronteerd te worden met de voor haar belastende getuigen; dat verzoeksters verwijt dat haar eigen verklaring aan de politie niet in het tuchtdossier is opgenomen, niet ter zake doet; dat niets haar heeft belet haar uitleg aan de politie ook aan de raad voor maatschappelijk welzijn kenbaar te maken; dat indien zij dat niet heeft gedaan, zij dit niet aan de tuchtoverheid kan verwijten; dat het derde middel niet ernstig is";

3.3.5. Overwegende dat wat de bewijslast betreft, het hiervoren aangehaalde arrest terecht heeft kunnen vaststellen dat de raad voor maatschappelijk welzijn over voldoende gegevens beschikte om de feiten voor bewezen te houden, namelijk de persoonlijke vaststellingen van de secretaris en de aan hem gedane verklaringen; dat, zoals dat arrest eveneens vaststelt, indien verzoekster die feiten en verklaringen in vraag wilde stellen, het dan aan haar toekwam om aan te geven op welke punten de door de secretaris in zijn verslag gedane vaststellingen niet met de werkelijkheid overeenstemden of een confrontatie met de getuigen te eisen; dat zij dat echter op geen enkel ogenblik heeft gedaan; dat zulks niet neerkomt op het omkeren van de bewijslast, aangezien de tuchtoverheid reeds over voldoende gegevens beschikte op grond waarvan zij de ten laste gelegde feiten voor bewezen kon houden; dat wat het niet opnemen van een afschrift van verzoeksters verklaringen aan de politie in het tuchtdossier betreft, dient te worden opgeworpen dat verzoekster niet vermeldt hoe het toevoegen van een dergelijk afschrift een ander licht op haar tuchtzaak had kunnen werpen; dat overigens het verslag van de secretaris verwijst naar de bevindingen van dat proces-verbaal en vermeldt dat een fotokopie ervan bij zijn verslag werd gevoegd; dat die fotokopie, waarvan hierna ook sprake is bij het vijfde middel, een fotokopie is van de eigen verklaringen van de secretaris aan de politie zoals hij ze zelf met de hand had overgeschreven; dat niet betwist wordt dat die fotokopie zich in het tuchtdossier bevond; dat verzoekster het derhalve niet aannemelijk maakt dat door het ontbreken van een afschrift van haar verklaringen aan de politie in het tuchtdossier haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn, noch dat de tuchtoverheid aldus onzorgvuldig heeft

gehandeld waardoor deze zich een verkeerde voorstelling van de feiten heeft gemaakt; dat het middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoekster als vierde middel de schending aanvoert van de artikelen 51 en 52 van de OCMW-wet en van artikel 282 van de nieuwe gemeentewet, doordat de tuchtoverheid ervan uitgaat dat de ten laste gelegde feiten tekortkomingen inhouden aan de ambtsverplichtingen en de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen, terwijl die feiten geen strafbare feiten zijn in de zin van artikel 282 van de nieuwe gemeentewet;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het verlaten van de dienst op het "spitsuur" om een stuk vlees te vervreemden totaal onaanvaardbaar is en een ernstige tekortkoming uitmaakt en dat het feit dat verzoekster een leidinggevende functie uitoefent, een verzwarende omstandigheid uitmaakt;

3.4.3. Overwegende dat luidens artikel 282, 1° en 2°, van de nieuwe gemeentewet, de tuchtstraffen vermeld in artikel 283 opgelegd kunnen worden onder meer wegens tekortkomingen aan de beroepsplichten en handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen; dat het verlaten van de dienst voor het, zonder toestemming, wegnemen voor eigen gebruik van goederen die toebehoren aan de werkgever, door de tuchtoverheid evident kan worden gekwalificeerd als een "tekortkoming aan de beroepsplichten" en als een "handeling die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengt", zoals bedoeld in artikel 282, 1° en 2°, van de nieuwe gemeentewet; dat het vierde middel niet gegrond is;

3.5.1. Overwegende dat verzoekster als vijfde middel de schending aanvoert van artikel 458 van het Strafwetboek, artikel 125 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken en van "artikel 167 van de wet van 11 februari 1986 op de gemeentepolitie"; dat zij stelt dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat een kopie van een proces-verbaal van de politie van Landen betreffende de zaak deel uitmaakt van haar tuchtdossier, dat ook de tekst van de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar vaststellingen van de politie van Landen en bovendien vermeldt dat de tekst van een officieel proces-verbaal werd "genoteerd", dat, aangezien de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel aan het OCMW van Landen geen toestemming heeft gegeven om inlichtingen uit het strafrechtelijk vooronderzoek te ontvangen, de

opgelegde tuchtmaatregel, die steunt op onwettig ingezamelde materiële bewijselementen, niet wettig tot stand is gekomen;

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij ontkent dat er ooit een kopie van verzoeksters strafdossier werd aangevraagd bij het parket, laat staan dat een kopie van één van de stukken van dat strafdossier ooit opgenomen geweest zou zijn in verzoeksters tuchtdossier en dat de secretaris van het OCMW niet méér gedaan heeft dan zijn verklaring aan de politie met de hand overgeschreven en dit schriftelijk stuk toegevoegd aan verzoeksters tuchtdossier;

3.5.3. Overwegende dat verzoekster repliceert dat "gedurende een zekere periode" een fotokopie van een proces-verbaal in het tuchtdossier opgenomen is geweest, hetgeen zij afleidt uit de bewoordingen van het verslag van 26 maart 1996 van de OCMW-secretaris en dat, vermits de procureur-generaal van het hof van beroep te Brussel daarvoor geen toestemming heeft gegeven, besloten dient te worden dat het tuchtdossier tot op het ogenblik dat de fotokopie uit het dossier verdween en vervangen werd door een handgeschreven tekst, bestond uit "een onwettig ingezameld materiële bewijselement"; dat zij hieraan nog toevoegt in haar laatste memorie dat er in het verslag van de secretaris sprake is van een proces-verbaal in fotokopievorm en dat stellen dat het gaat om een handgeschreven tekst dan ook ingaat tegen wat letterlijk geacteerd werd;

3.5.4. Overwegende dat in zijn verslag van 26 maart 1996 de secretaris schrijft : "Na onderling beraad werd beslist de zaak door te geven en proces-verbaal op te stellen, waarvan fotocopie hierbij"; dat het administratief dossier neergelegd door de verwerende partij als stuk 1 de fotokopie van een handgeschreven "afschrift P.V. Politie" bevat, met datering "12.30 maandag 8.1.96" , beginnend met de woorden "Ik wens klacht in te dienen tegen Vandeveldt Diana ..." en waarin het relaas wordt gedaan van de bevindingen die tot het openen van een tuchtdossier tegen verzoekster hebben geleid; dat het blijkbaar daarop is waarop de secretaris doelde met die "fotocopie"; dat verzoeksters betoogt als zou het tuchtdossier oorspronkelijk stukken uit een gerechtelijk strafdossier hebben bevat en dat die stukken dan nog op onregelmatige wijze verkregen zouden zijn op louter veronderstellingen berust; dat het vijfde middel niet gegrond is;

3.6.1. Overwegende dat verzoekster als zesde middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, doordat de tuchtoverheid haar beslissing van 4 juni 1996 noch materieel, noch formeel op afdoende wijze heeft gemotiveerd en aan verzoekster geen motieven heeft meegedeeld op grond waarvan een tuchtdossier ten laste van haar werd samengesteld, terwijl, luidens de ingeroepen bepalingen, elke administratieve rechtshandeling met individuele draagwijdte, zelfs al betreft het slechts het aanleggen van een tuchtdossier, op afdoende wijze formeel en materieel gemotiveerd moet zijn en de voorafgaande mededeling van de motieven nodig is om zich met kennis van zaken te kunnen verdedigen;

3.6.2. Overwegende dat verzoekster op dit middel niet verder ingaat in haar memorie van wederantwoord of laatste memorie; dat er dan ook mee kan worden volstaan hetgeen dienaangaande in het arrest nr. 65.292 is gezegd bij te vallen, namelijk :

"2.6.2. Overwegende dat het middel zowel in rechte als in feite faalt; dat de beslissing van 4 juni 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn tot samenstelling van een tuchtdossier lastens verzoekster en tot oproeping van verzoekster voor een verhoor, een louter voorbereidende maatregel is die in hoofde van verzoekster geen enkel definitief rechtsgevolg doet ontstaan, zodat zij niet onderworpen is aan de verplichting tot uitdrukkelijke formele motivering opgelegd door de voornoemde wettelijke en decretale bepalingen; dat, wat de verplichting tot materiële motivering betreft, de verwijzing van de bedoelde beslissing van 4 juni 1996 naar het verslag van de secretaris van 26 maart 1996 en de verwijzing van de schriftelijke betekening van die beslissing aan verzoekster naar het bijgevoegde verslag van 17 april 1996 er geen enkele twijfel laten over bestaan dat de feiten die op 8 januari 1996 in hoofde van verzoekster werden vastgesteld het motief vormen van de beslissing van de raad tot samenstelling van een tuchtdossier lastens verzoekster;...";

3.7.1. Overwegende dat verzoekster als zevende middel de schending aanvoert van artikel 287, §1, van de nieuwe gemeentewet, van "de plicht tot onpartijdigheid en van de plicht tot gelijke behandeling als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"; dat zij meent aan de zijde van de secretaris van het OCMW partijdigheid te ontwaren doordat de secretaris in zijn verslag van 26 maart 1996 niet vermeld heeft dat verzoekster al meer dan 20 jaar in dienst was en haar taak steeds naar behoren heeft uitgeoefend, hij in zijn verslag verwees naar feiten die dateren van het laatste kwartaal van 1995, terwijl verzoekster zich enkel moest verweren voor feiten die plaatsvonden op 8 januari 1996, dat daardoor de secretaris aan "stemmingmakerij" deed, dat zij zich afvraagt waarom hij klacht moest indienen bij de politie en naliet verzoeksters verklaring aan de politie toe te voegen aan het

tuchtdossier, de secretaris en de voorzitter van het OCMW verzoekster in de oproepingsbrief van 13 juni 1996 ten onrechte lieten weten dat de raad op 4 juni 1996 besliste een tuchtmaatregel te overwegen en het bijgevoegde "verslag van 17 april 1996" nooit door de raad werd goedgekeurd; dat zij aan de OCMW-voorzitter verwijt analoge problemen met personeelsleden niet op dezelfde wijze te hebben behandeld, dat in vroegere gevallen er namelijk geen "beroep gedaan werd" op de politie van Landen, "zodat er duidelijk sprake is van een onderscheiden behandeling";

3.7.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de secretaris in zijn verslag van 26 maart 1996 een duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen eensdeels de feiten die zich tijdens het vierde kwartaal van 1995 hebben afgespeeld, maar die niet aan verzoekster ten laste worden gelegd, en anderdeels de tuchtfeiten waaraan verzoekster zich op 8 januari 1996 schuldig heeft gemaakt : wat in 1995 is gebeurd wordt maar aangehaald om aan te tonen waarom de feiten van 8 januari 1996 ernstig moeten worden genomen; dat zij er ook op wijst dat de secretaris in sommige gevallen wettelijk verplicht is klacht in te dienen bij de procureur des Konings; dat volgens de verwerende partij aan de voorzitter geen partijdigheid kan worden verweten omwille van het feit dat hij de politie heeft verwittigd van het voorval met verzoekster omdat ook in andere gevallen van -kleine- diefstallen sancties werden opgelegd en dat, zelfs indien het in de onderhavige zaak de eerste keer was dat een klacht werd ingediend bij de politie, dan nog voor ogen dient te worden gehouden dat de overheid vrij is haar beleid te bepalen en aan te passen aan nieuwe noodwendigheden, dat gelet op wat er tijdens het laatste kwartaal van 1995 was gebeurd, het wisselijk was de politie bij de zaak te betrekken;

3.7.3. Overwegende dat verzoekster repliceert dat uit de notulen van de vergadering van 9 januari 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn blijkt dat de voorzitter aan de secretaris de opdracht gaf de politie op de hoogte te brengen "aangezien hij, naar analogie van een vorig feit van een ander personeelslid, aan deze situatie perk en pal (sic) wil stellen"; dat volgens haar het van belang is te weten of in dat "analoge geval" eveneens een klacht werd ingediend bij de politie, omdat, indien dat niet zo was, zij in gelijke omstandigheden strenger behandeld blijkt te zijn dan een ander personeelslid;

3.7.4. Overwegende dat de secretaris geenszins verplicht was in zijn verslag over de tuchtfeiten te vermelden dat verzoekster al meer dan 20 jaar dienst had; dat indien verzoekster dit gegeven relevant achtte voor de beoordeling van haar

zaak, zijzelf tijdens haar verhoor door de tuchtoverheid aan haar staat van dienst had kunnen herinneren; dat de secretaris weliswaar in zijn verslag gewag heeft gemaakt van ontvreemdingen die in het laatste kwartaal van 1995 hebben plaatsgehad, maar hij er uitdrukkelijk aan toegevoegd heeft dat ondanks vermoedens, niet is bewezen dat verzoekster daarbij betrokken is geweest; dat zijn tuchtvoorstel uitsluitend gebaseerd is op de tuchtfeiten die op 8 januari 1996 ten laste van verzoekster werden vastgesteld; dat overigens uit de bestreden beslissing van 4 september 1996 ook niet blijkt dat de tuchtoverheid bij de beoordeling van verzoeksters tuchtdossier niet bewezen feiten uit het verleden in rekening zou hebben gebracht; dat krachtens artikel 29 van het Wetboek van strafvordering de secretaris verplicht is om van een misdrijf waarvan hij in de uitoefening van zijn functie kennis krijgt, bericht te geven aan de procureur des Konings; dat de secretaris niet over de verklaringen van verzoekster aan de politie beschikte, zodat ze niet aan het tuchtdossier konden worden toegevoegd; dat verzoekster evenwel vrij was om die verklaringen tijdens het verhoor door de tuchtoverheid te herhalen; dat de secretaris en de voorzitter uit de beslissing van 4 juni 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn tot samenstelling van een tuchtdossier ten laste van verzoekster en tot oproeping van verzoekster voor een verhoor, terecht hebben kunnen afleiden dat de raad ten laste van verzoekster een tuchtsanctie overwoog; dat anders de beslissing van de raad zinledig was geweest; dat de raad bovendien uitdrukkelijk overwoog : "Vaststellende dat derhalve de Raad overweegt een tuchtstraf op te leggen"; dat het "verslag van 17 april 1996" geenszins de formele goedkeuring van de raad voor maatschappelijk welzijn diende te verkrijgen, zoals verzoekster ten onrechte beweert; dat de vraag of de OCMW-voorzitter in vroegere gelijkaardige gevallen ook een beroep heeft gedaan op de politie van Landen te dezen niet ter zake is, want volkomen vreemd is aan de thans ten laste van verzoekster gevoerde tuchtprocedure; dat de vraag of in een "analoog geval" eveneens een klacht werd ingediend bij de politie weinig ter zake dienend is omdat, als dat het geval was, verzoekster geen ongelijkheid kan opwerpen en, indien niet, het beroep om ditmaal wel de politie er bij te roepen inderdaad ingegeven kan zijn door de noodzaak paal en perk te stellen aan herhaaldelijk geconstateerde kleine diefstallen; dat het middel niet gegrond is;

3.8.1. Overwegende dat verzoekster als achtste middel de schending aanvoert van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur gevormd door de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel dat (zij) mocht hebben na de intrekking van de beslissing van 2 april 1996"; dat zij stelt dat haar vertrouwen, alsook de rechtszekerheid werden gekrenkt, doordat de tuchtoverheid bij het nemen

van de bestreden beslissing nog rekening heeft gehouden met stukken die in uitvoering van de ingetrokken beslissing van 2 april 1996 van de raad voor maatschappelijk welzijn werden opgesteld, zoals bijvoorbeeld het verslag van 17 april 1996 over de tuchtfeiten en de beslissing van de raad van 7 mei 1996, terwijl ingevolge de intrekking van de beslissing van 2 april 1996, deze beslissing en haar gevolgakten geacht moeten worden te zijn "verdwenen";

3.8.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de raad voor maatschappelijk welzijn perfect kon beslissen zijn besluit van 2 april 1996 in te trekken en vervolgens een nieuwe tuchtprocedure ten laste van verzoekster in te leiden; dat zij in dat verband refereert aan de rechtspraak van de Raad van State volgens welke het intrekken van een tuchtstraf wegens een vormgebrek niet eraan in de weg staat dat nadien een nieuwe tuchtprocedure wordt gevoerd waarbij dat vormgebrek wordt goedge maakt; dat zij ook aanstipt dat na de intrekking van de raadsbeslissing van 2 april 1996 een nieuwe tuchtprocedure ten laste van verzoekster werd ingeleid waarbij de rechten van verdediging van verzoekster werden geëerbiedigd en waarbij rechtsgeldig gebruik kon worden gemaakt van het "verslag (van 17 april 1996) van de ten laste gelegde feiten";

3.8.3. Overwegende dat verzoekster in haar laatste memorie stelt dat bezwaarlijk sprake kon zijn van een ingetrokken beslissing indien naderhand de stukken opgemaakt naar aanleiding van de vorige procedure nog werden aangewend tegen verzoekster;

3.8.4. Overwegende dat de intrekking van de eerste beslissing om een tuchtvervolgung tegen verzoekster in te stellen niet meebrengt dat de naar aanleiding van het daaraan voorafgaand onderzoek gestelde handelingen uit het rechtsverkeer zijn verdwenen; dat niets de raad voor maatschappelijk welzijn belet, na het nemen van een nieuwe beslissing tot het samenstellen van een tuchtdossier op grond van dezelfde feiten, te verwijzen naar een verslag dat -mogelijk- ingevolge de inmiddels ingetrokken beslissing van 2 april 1996 werd opgesteld, om op die manier aan verzoekster te laten weten welke feiten haar ten laste worden gelegd; dat het achtste middel niet gegrond is;

3.9.1. Overwegende dat verzoekster als negende middel de schending aanvoert van artikel 458 van het Strafwetboek en van de geheimhoudingsplicht ex artikel 36, tweede lid, en artikel 50 van de OCMW-wet; dat zij uit de stukken van

het tuchtdossier afleidt dat in de loop van de tuchtprocedure, op verzoek van de tuchtoverheid, derden op de hoogte werden gebracht van de feiten die zich op 8 januari 1996 hebben afgespeeld, alsook van het feit dat ten laste van verzoekster een tuchtprocedure werd gevoerd; dat zij met name verwijst naar stuk 10 van het tuchtdossier; dat zij stelt dat aldus afbreuk werd gedaan aan het geheim karakter van de tuchtprocedure en de voornoemde wetsbepalingen werden geschonden;

3.9.2. Overwegende dat de verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State naar luid waarvan een OCMW zich in een tuchtprocedure ten laste van een personeelslid kan laten bijstaan door een raadsman, welke raadsman als extern deskundige inzage kan nemen van het tuchtdossier, aanwezig kan zijn bij het verhoor en bij het opstellen van het proces-verbaal, doch niet aanwezig mag zijn bij de beraadslaging over de tuchtmaatregel; dat in de onderhavige zaak de raadsman van de verwerende partij kennis heeft genomen van het tuchtdossier, maar geen enkele andere vacatie heeft bijgewoond;

3.9.3. Overwegende dat, aangezien verzoekster niets heeft toegevoegd aan het middel zoals zij het ook in de vordering tot schorsing heeft aangevoerd, ook hier volstaan kan worden te verwijzen naar het arrest nr. 65.292 waar het middel in de volgende bewoordingen niet ernstig werd verklaard :

"2.9.2.1. Overwegende dat artikel 458 van het Strafwetboek luidt als volgt :
'Geneesheren, heilkundigen, officieren van gezondheid, apothekers, vroedvrouwen en alle andere personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, en deze bekendmaken buiten het geval dat zij geroepen worden om in rechte of voor een parlementaire onderzoekscommissie getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet hen verplicht die geheimen bekend te maken, worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van honderd frank tot vijfhonderd frank';

dat artikel 36, tweede lid, van de O.C.M.W.-wet bepaalt :

'De leden van de raad, alsmede alle andere personen, die krachtens de wet de vergaderingen van de raad, het vast bureau en de bijzondere comités bijwonen, zijn tot geheimhouding verplicht';

dat artikel 50 van de O.C.M.W.-wet hieraan toevoegt :

'De bepalingen van artikel 36, tweede lid, en van (...) zijn mede van toepassing op de personeelsleden van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn';

2.9.2.2. Overwegende dat het stuk nr. 10 van het tuchtdossier waar verzoekster naar verwijst om aan te tonen dat de hoger aangehaalde wettelijke bepalingen door de tuchtoverheid werden miskend, het schrijven van 13 mei 1996 van de secretaris en de voorzitter van het O.C.M.W. aan Meester RENIERS betreft waarbij zij meedelen dat de raad heeft beslist hem als raadsman aan te stellen ten einde bijstand te verlenen in de afwikkeling van de tuchtprocedure die lastens verzoekster werd ingesteld; dat het evident is dat de raad zich bij het voeren van een tuchtprocedure tegen een personeelslid kan laten bijstaan door

een raadsman die dan kennis kan krijgen van de stukken van het tuchtdossier, zonder dat daardoor de door verzoekster ingeroepen wetsbepalingen worden geschonden; ...";

Overwegende dat om dezelfde redenen het negende middel niet gegrond is;

3.10.1. Overwegende dat verzoekster als tiende middel de schending aanvoert van artikel 303, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet, doordat aan haar verzoek om het proces-verbaal van verhoor staande de vergadering van 2 juli 1996 op te maken, zonder de minste reden geen gevolg werd gegeven;

3.10.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht antwoordt dat de tuchtoverheid de keuze heeft om het proces-verbaal van het verhoor op het einde van de hoorzitting op te maken dan wel na de hoorzitting en dat het correlatief is dat het proces-verbaal aan het personeelslid ter ondertekening wordt voorgelegd en hij bij die gelegenheid opmerkingen of voorbehoud kan formuleren; dat het middel niet gegrond is;

3.11.1. Overwegende dat verzoekster als elfde middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, doordat haar twee zware tuchtstraffen worden opgelegd die niet in verhouding staan tot de tekortkomingen die haar ten laste worden gelegd en die, naar haar oordeel, in de bestreden beslissing anders (en "afgezwakt") zijn gekwalificeerd dan in de oproepingsbrief;

3.11.2. Overwegende dat de verwerende partij stelt dat zij geen twee sancties heeft opgelegd : de schorsing bij tuchtmaatregel heeft krachtens de wet binnen bepaalde grenzen het verlies van wedde tot gevolg; dat zij ook betoogt dat verzoekster als verantwoordelijke verpleegkundige de tweede hoogste graad in het rusthuis bekleedt en dat zij van haar functie misbruik heeft gemaakt door tijdens de meest drukke periode van de dag zonder toestemming haar dienst te verlaten en bovendien een diefstal te plegen, voor welke tekortkomingen een "zware straf" gerechtvaardigd is;

3.11.3. Overwegende dat verzoekster ten onrechte betoogt dat haar twee tuchtstraffen zijn opgelegd, zoals zal blijken bij de behandeling van het twaalfde middel, alsook waar zij beweert dat de haar ten laste gelegde feiten lichter zijn gekwalificeerd in de bestreden beslissing dan in de oproepingsbrief, zoals gebleken

is bij de behandeling van het derde middel; dat de Raad van State bij de beoordeling van de evenredigheid van de opgelegde tuchtsanctie ten aanzien van de ten laste gelegde tuchtfeiten overigens slechts een marginale toetsing kan uitoefenen; dat er in dat verband aan herinnerd moet worden dat verzoekster op een tijdstip dat zij intensief bezig diende te zijn met de verzorging van de bejaarden van het rusthuis, haar dienst heeft verlaten om zich in de berging van het rusthuis goederen toe te eigenen die toebehoorden aan het rusthuis; dat het feit dat zij die handelingen stelde in de uitoefening van haar functie van "verantwoordelijke" alleen maar als een verzwarende omstandigheid kan worden aangemerkt; dat de tuchtoverheid de grenzen van de redelijkheid en de evenredigheid dan ook niet te buiten gaat, wanneer zij voor zulke tekortkomingen een "zware straf" oplegt zoals bedoeld in artikel 283, 2°, van de nieuwe gemeentewet; dat het elfde middel niet gegrond is;

3.12.1. Overwegende dat verzoekster als twaalfde middel de schending aanvoert van de artikelen 282 en 283 van de nieuwe gemeentewet, doordat haar "op gecumuleerde wijze twee zware tuchtstraffen werden opgelegd"; dat zij in haar memorie van wederantwoord nog stelt dat weliswaar, krachtens artikel 285 van de nieuwe gemeentewet, de schorsing bij tuchtmaatregel verlies van wedde tot gevolg heeft, doch dat "weddeverlies (...) niet hetzelfde (is) als inhouding van wedde": in de onderhavige zaak heeft de raad voor maatschappelijk welzijn aan verzoekster naast een schorsing tevens een "inhouding van wedde" opgelegd, zonder dat een motivering wordt gegeven, noch voor die bijkomende straf als dusdanig, noch voor de cumulatie ervan met een schorsing;

3.12.2. Overwegende dat artikel 282 van de nieuwe gemeentewet een opsomming geeft van de misdragingen welke tot het opleggen van de tuchtstraffen vermeld in artikel 283 aanleiding kunnen geven; dat artikel 283 van de nieuwe gemeentewet bepaalt :

"Art. 283. De volgende tuchtstraffen kunnen aan de personeelsleden van de gemeente worden opgelegd :

1° lichte straffen :

- de waarschuwing;
- de berisping;

2° zware straffen :

- de inhouding van wedde;
- de schorsing;
- de terugzetting in graad;

3° maximumstraffen :

- het ontslag van ambtswege;
- de afzetting.";

Overwegende dat verzoekster zich vergist wanneer zij meent dat de bestreden beslissing haar twee tuchtsancties oplegt; dat de inhouding van wedde en de schorsing weliswaar als afzonderlijke sancties kunnen worden uitgesproken; dat evenwel de schorsing bij tuchtmaatregel, luidens artikel 285 van de nieuwe gemeentewet, samengaat met verlies van wedde, binnen bepaalde perken, namelijk een gegarandeerd bestaansminimum; dat daar anders over oordelen erop zou neerkomen de schorsing bij tuchtmaatregel gelijk te stellen met een betaalde vakantie; dat de bestreden beslissing blijkens haar dispositief met de beperking van artikel 285 rekening heeft gehouden, doordat ze vaststelt dat het gecumuleerd gezinsinkomen van verzoekster en haar echtgenoot het bestaansminimum overschrijdt; dat aan de uitdrukking "inhouding van wedde" geen andere betekenis kan worden gehecht dan "verlies van wedde"; dat het twaalfde middel niet gegrond is;

3.13.1. Overwegende dat verzoekster als dertiende middel de schending aanvoert van artikel 305, § 3, van de nieuwe gemeentewet en van "het algemeen rechtsbeginsel van motiveringsplicht in hoofde van de tuchtoverheid"; dat zij de bestreden beslissing verwijt dat die "geen enkel antwoord voorbehield op de feitelijke en juridische argumenten & middelen welke door verzoekende partij werden aangevoerd om te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid, minstens de ongegrondheid van de tegen haar ingestelde tuchtvordering"; dat zij stelt dat de bestreden beslissing geen "feitelijke en juridische redengeving (bevat) die de zwaarte van de opgelegde tuchtstraffen kan rechtvaardigen";

Overwegende dat, wijl verzoekster in haar latere memories niets toevoegt aan dit middel, hetwelk zij in dezelfde bewoordingen ook had aangevoerd in haar verzoekschrift tot schorsing, het volstaat hier de bewoordingen van het arrest nr. 65.292 te herhalen; dat deze als volgt luiden :

"2.13.2.1. Overwegende dat artikel 305, § 3, van de Nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

'De beslissing waarbij de tuchtstraf wordt opgelegd, wordt naar de vorm met redenen omkleed';

2.13.2.2. Overwegende dat artikel 305, § 3, van de Nieuwe gemeentewet de tuchtoverheid verplicht haar tuchtbesluit formeel te motiveren; dat deze motiveringsplicht niet impliceert dat de overheid verplicht zou zijn om in extenso te antwoorden op alle argumenten die het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid of zijn raadsman tijdens de tuchtprocedure heeft opgeworpen; dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan indien de tuchtoverheid de juridische en feitelijke motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, op zodanige wijze vermeldt dat het betrokken personeelslid in de mogelijkheid is te oordelen of het tuchtbesluit rechtsgeldig is genomen, dan wel of het wenselijk of nuttig is tegen het tuchtbesluit op te komen bij wege van een administratief of jurisdictioneel beroep; dat in de bestreden tuchtbeslissing in hoofdzaak volgende gegevens ter motivering worden aangebracht: de omschrijving van de ten laste gelegde feiten die op 8 januari 1996 door de O.C.M.W.-secretaris in hoofde van verzoekster werden vastgesteld, de kwalificatie van deze tuchtfeiten als tekortkomingen aan de beroepsplichten en als handelingen die de waardigheid van het ambt aantasten, de vermelding dat deze tuchtfeiten 'onverstoorbaar bewezen' zijn, de overweging dat alle door de wet voorgeschreven procedurehandelingen nauwgezet werden gevolgd, de verwijzing naar het proces-verbaal van verhoor, waarin eveneens wordt vastgesteld dat de wettelijke procedurevoorschriften en de rechten van de verdediging werden gerespecteerd waardoor aldus, samenvattend, werd geantwoord op verzoeksters middelen in verband met de schending van 'het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging', de weerlegging van verzoeksters middel in verband met de partijdigheid van de O.C.M.W.-secretaris en de schending van het gelijkheidsbeginsel door de O.C.M.W.-voorzitter, de aanhaling van de wettelijke bepalingen waaruit de raad voor maatschappelijk welzijn zijn tuchtbevoegdheid put en die de tuchtrechtspleging regelen; dat niet kan worden ontkend dat deze gegevens verzoekster afdoende hebben ingelicht over de redenen van de opgelegde tuchtsanctie, zodat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht niet ernstig kan worden bevonden; dat voor zover verzoekster met de schending van 'het algemeen rechtsbeginsel van motiveringsplicht in hoofde van de tuchtoverheid' ook de miskennis van de materiële motiveringsplicht beoogt in te roepen, vastgesteld kan worden dat reeds uit de bespreking van de vorige middelen voldoende tot uiting is gekomen dat uit het tuchtdossier bewezen tekortkomingen van verzoekster aan haar beroepsplichten en aan de waardigheid van haar ambt blijken die de oplegging van een tuchtsanctie door de tuchtoverheid kunnen rechtvaardigen; dat het dertiende middel niet ernstig is";

Overwegende dat het dertiende middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien februari 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.